

Ασκητές μέσα στον κόσμο Β': Δημήτριος Αργυρόπουλος

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : Ιουλίου 29, 2020

Γεννήθηκε τὸ 1889 στὸ χωριὸ Χρυσὸ κοντὰ στὰ Σάλωνα, ἀπὸ τὸν Εὐθύμιο καὶ τὴν Εὐσταθία. Σὲ μικρὴ ἡλικία ὠρφάνεψε ἀπὸ πατέρα. Μὲ τὴ μητέρα του Εὐσταθία, τὴν ἀδελφὴ του Παρασκευὴ καὶ τὸν ἀδελφὸ του Γιάννη ἐγκαταστάθηκαν στὴν Κόρινθο καὶ ἀπὸ μικρὸς ἐργαζόταν ὡς ὑπάλληλος σὲ παντοπωλεῖο. Ἀργότερα ἔκανε δικό του μικρὸ μαγαζὶ ποὺ πωλοῦσε τρόφιμα. Ἡ δικαιοσύνη του στὸ ζῦγι ἦταν παροιμιώδης. Ἔβαζε λίγο παραπάνω γιὰ νὰ μὴν ζημιώνη τὸν πελάτη.

Ὁ ἀδελφὸς του σκοτώθηκε τὸ 1918 καὶ ἡ μητέρα του ἀπὸ τὴ στενοχώρια τῆς ἔπαθε στὸ μυαλό. Ἐπίσης ἡ ἀδελφὴ του ἀρρώστησε, γιατί τὴ χτύπησε ἄγρια ἡ θεία τῆς. Ὅλη τὴν ἡμέρα γύριζε στοὺς δρόμους μὲ ἓνα καλάμι καὶ τὸ βράδυ ἐρχόταν στὸ σπίτι γιὰ ὕπνο.

Ὁ Μῆτσος ὑπέμεινε τὶς βρισιὲς καὶ τὶς φωνὲς τῆς μητέρας του ἤρεμα καὶ χαμογελαστός. Τοῦ πετοῦσε στὸ πρόσωπο ὅ,τι εὗρισκε μπροστὰ τῆς. Αὐτὸς πήγαινε, πλενόταν καὶ ὕστερα χαμογελαστός ρωτοῦσε τὴ μητέρα του ἂν θέλη κάτι. Τὸν ἔβριζε μὲ τὰ χειρότερα λόγια λέγοντάς του: «Τοῦρκε, βάρβαρε, λύκε», καὶ αὐτὸς δὲν ἔλεγε

τίποτε. Τοῦ ἔβαζε τὸ μαχαίρι στὸν λαιμό, καὶ αὐτὸς χαμογελαστὸς δὲν ἀντιδροῦσε.

Οἱ γείτονές του ἄκουγαν μέχρι ἀργὰ τὴ νύχτα τὶς φωνές τῆς μάννας του.

Λόγω τοῦ ὅτι δὲν κοιμόταν καλὰ ὁ Μῆτσος, κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἡμέρας λιποθυμοῦσε καὶ ἔπεφτε κάτω. Κάποια φορὰ ἀπὸ τὸ πέσιμο ἔπαθε διάσειση καὶ νοσηλεύτηκε στὸ Νοσοκομεῖο. Ζοῦσε ἀγόγγυστα μία μαρτυρική ζωή. Πάντα χαμογελαστὸς ὑπηρετοῦσε μάννα καὶ ἀδελφή μὲ ὑπομονὴ καὶ ἀγάπη, μέχρι ποὺ ἐκοιμήθη ἡ μητέρα του σὲ ἡλικία 105 ἐτῶν.

Ὁ ἴδιος ζοῦσε ἀσκητική ζωή. Κοιμόταν σὲ ἓνα κρεβάτι ἀποτελούμενο ἀπὸ δύο σανίδες ποὺ ἐστηρίζοντο πάνω σὲ δύο κασόνια. Ροῦχα εἶχε μόνο μία ἀλλαξιά καλοκαιρινὴ καὶ μία χειμωνιάτικη.

Εἶχε μόνο τὰ ἀπαραίτητα καὶ αὐτὰ ἀπλὰ καὶ φτωχικά. Τὸ φαγητὸ του ἦταν ἐπίσης λιτὸ καὶ ἀσκητικό. Δεκατρία μακαρόνια ἔβραζε ἢ μία κούπα ὄσπρια ἢ λίγες πατάτες καὶ περνοῦσε ὅλη τὴν ἡμέρα.

Ἐκανε κάθε μέρα ἐνάτη, ἔτρωγε πάντα μόνο μία φορὰ τὴν ἡμέρα καὶ κάποιες μέρες δὲν ἔτρωγε τίποτε. Δὲν ἐδέχετο ἀπὸ τοὺς ἄλλους δῶρα καὶ περιποιήσεις.

Ἦταν σιωπηλός, ἔλεγε λίγα λόγια, τὰ ἀπαραίτητα, καὶ δὲν κατέκρινε κανέναν. Εἶχε γράψει σὲ ἓνα χαρτόνι τὸ ρητό:

«Ὁ τηρῶν τὸ ἑαυτοῦ στόμα, τηρεῖ τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν», καὶ τὸ εἶχε τοιχοκολλημένο.

Δὲν ξέφευγε περιττὸς καὶ ἀργὸς λόγος ἀπὸ τὸ στόμα του. Καὶ ὅπως λέγει ὁ Ἀπ. Ἰάκωβος ὁ Ἀδελφόθεος, *«εἰ τις ἐν λόγῳ οὐ πταίει, οὗτος τέλειος ἀνὴρ, δυνατὸς χαλιναγωγῆσαι καὶ ὅλον τὸ σῶμα»*.

Τέτοιος τέλειος ἀνὴρ ἦταν καὶ ὁ ταπεινὸς καὶ ὀλιγόλογος Μῆτσος.

Ὅταν τὸν ρωτοῦσαν κάτι πνευματικό, ἀπαντοῦσε καὶ συμβούλευε μὲ λεπτότητα καὶ ἀγάπη. Ἀγαποῦσε τὴν προσευχὴ καὶ δὲν σταματοῦσε νὰ προσεύχεται μέρα-νύχτα. Εἶχε συνηθίσει νὰ ἀγρυπνῇ, διότι δὲν τὸν ἄφηναν οἱ φωνές τῆς μητέρας του νὰ κοιμηθῇ, καὶ ἔτσι τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς νύκτας προσήχετο.

Ἦξερε λίγα γράμματα, ἦταν τῆς Πέμπτης Δημοτικοῦ, μελετοῦσε πολὺ τὴν Ἁγία Γραφή καὶ ἀποστήθιζε προσευχές. Κάθε Πέμπτη πήγαινε σὲ γνωστά του γειτονικὰ σπίτια καὶ τοὺς διάβαζε βιβλία πνευματικά.

Ἦταν πολὺ ταπεινὸς καὶ ἀφοσιωμένος στὴν προσευχή, γι' αὐτὸ τὸν ἐπεσκέπτοντο

πολλοὶ γὰρ νὰ τὸν συμβουλευθοῦν. Κάποια νέα ἔδωσε ἐξετάσεις στὸ Πανεπιστήμιο καί, ἐνῶ ἦταν ἄριστη μαθήτρια, δὲν πέρασε.

Ἦταν πολὺ στενοχωρημένη καὶ πῆγε μαζί με τὴν μητέρα της στὸν Μῆτσο νὰ τὴν παρηγορήσει.

Ἔκαναν ὅλοι μαζί Παράκληση καὶ ὕστερα εἶπε στὴ νέα:

«Παιδί μου, μὴ στενοχωρῆσαι, διότι ὁ Θεὸς γὰρ σένα ἄλλες πόρτες ἐτοιμάζει».

Πράγματι, τὴν ἐπομένη χρονιά τὴν πῆραν χωρὶς ἐξετάσεις, ὡς ἀριστοῦχο, στὴν Ἀνωτάτη Βιομηχανικὴ Πειραιῶς.

Σὲ ἓνα χρόνο τὴ ζήτησε σὲ γάμο κάποιος νέος μετὰ τὴν προϋπόθεση νὰ μὴ συνεχίσει τὴ φοίτησή της οὔτε νὰ ἐργασθῆ. Παντρεύτηκε, ἄπεκτησε τέσσερα παιδιά καὶ θυμήθηκε τὰ λόγια τοῦ Μήτσου. Θεώρησε ὅτι ἡ μία πόρτα ἦταν ἡ σχολὴ καὶ ἡ ἄλλη ὁ γάμος.

Μετὰ τὸν μεγάλου σεισμό τοῦ 1981 στὴν Κόρινθο συζητήθηκε ἀπὸ μερικοὺς πιστοὺς ὅτι: «Νά, κάτι τέτοιοι ἄνθρωποι σὰν τὸν κυρ-Μῆτσο προσηύχοντο καὶ δὲν ἔγιναν μεγάλες ζημιές στὴν Κόρινθο». (Δηλαδή δὲν σκοτώθηκαν ἄνθρωποι, παρ' ὅλο πὺ ὁ σεισμὸς ἔγινε νύχτα).

Στὴν Ἐκκλησία πρῶτος πῆγαινε νὰ λειτουργηθῆ καὶ ἦταν πάντα σκυφτὸς καὶ προσεκτικὸς.

Ὅταν ἦταν νὰ κοινωνήσῃ, ὅλοι παραμέριζαν γὰρ νὰ περάσῃ. Τοῦ ἔδιναν προτεραιότητα νὰ κοινωνᾷ πρῶτος. Ἐπαιρνε τὸ ἀντίδωρο στὸ τέλος καὶ ἔφευγε. Ὅταν τὸν χαιρετοῦσαν, δὲν σήκωνε τὸ κεφάλι του νὰ τοὺς δῆ, ἀλλὰ σκυφτὸς ἀντιχαιρετοῦσε μετὰ ἓνα ἀχνό, γαλήνιο, πονεμένο μειδίαμα.

Μετὰ τὴ συνταξιοδότησή του ἀφιερῶθηκε περισσότερο στὴν προσευχὴ καὶ στὴ Λατρεία. Παρακολουθοῦσε ἀνελλιπῶς ὅλες τὶς λειτουργίες, σχεδὸν κάθε μέρα ἀν εὔρισκε, καὶ κοινωνοῦσε συχνά. Ὅταν δὲν ὑπῆρχε ψάλτης, ἔψαλλε ὁ ἴδιος.

Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἦταν ἐμφανὴς στὸ ἀσκητικὸ του πρόσωπο. Ἐνα παιδάκι βλέποντας μία μέρα τὸν κυρ-Μῆτσο πὺ ἐπέστρεφε ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, εἶπε στὸν πατέρα του ὅτι ὁ κυρ-Μῆτσος ἔχει φωτοστέφανο στὸ κεφάλι του. Κάποτε, ὅταν πῆγε νὰ κοινωνήσῃ, ἓνα παιδάκι εἶπε στὴ μητέρα του: «Μαμά, κοίτα, ὁ κυρ-Μῆτσος πετᾷ φωτιές».

Συνέβη κάποτε ἓνα ἐπεισόδιο ἔξω ἀπὸ τὸ κατάστημά του καὶ τὸν κάλεσαν ὡς μάρτυρα στὴ δίκη. Στενοχωριόταν καὶ ἀγωνιοῦσε, γιατί δὲν ἤθελε νὰ ὀρκισθῆ. Ὅταν κλήθηκε νὰ καταθέσῃ, τοῦ εἶπε ὁ Πρόεδρος:

«Κύριε Αργυρόπουλε, από σᾶς δὲν θέλουμε νὰ ὀρκιστῆτε, διότι εἴμαστε σίγουροι ὅτι θὰ μᾶς πεῖτε τὴν ἀλήθεια».

Ἡ ἡρεμία του καὶ ἡ ἀνεξικακία του ἦταν παροιμιώδεις.

Κάποιος τὸν χτύπησε μὲ τὸ ποδήλατό του, τὸν ἔριξε κάτω καὶ τὸν ἔβρισε κιόλας.

Ὁ κυρ-Μῆτσος σηκώθηκε, ξεσκονίστηκε καὶ χαμογέλασε, χωρὶς νὰ πῆ τίποτε.

Ἐκανε κρυφὰ πολλὰς ἐλεημοσύνες. Τὰ δανεικὰ ποὺ τοῦ ζητοῦσαν, ὅταν τὰ ἐπέστρεφαν δὲν τὰ ἔπαιρνε.

Ἐφάρμοζε τὸ «μακάριόν ἐστὶ μᾶλλον διδόναι ἢ λαμβάνειν». Βοηθοῦσε ἄρρωστους, φτωχοὺς καὶ ὀρφανά.

Πήγαινε τὴ νύχτα σὲ φτωχὰς οἰκογένειες μὲ ἓνα καλάθι γεμάτο τρόφιμα, τὰ ἄφηνε στὴν πόρτα καὶ ἔφευγε, χωρὶς νὰ τὸν ἴδου. Μὲ ἄλλους ἀδελφοὺς ἱδρυσαν τὸ 1924 τὸν Ὁρθόδοξο Χριστιανικὸ Σύλλογο «Ὁ Απόστολος Παῦλος». Ὁ φτωχὸς Μῆτσος δώρισε τὸ οἶκημα, ὅπου κτίσθηκε αἶθουσα τοῦ θεοῦ κηρύγματος.

Συμβούλευε: «Ὅλους νὰ ἀγαπᾶς καὶ ἀπὸ ὅλους νὰ ἀπέχης», «Νὰ ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ποὺ σᾶς ἔκαναν κακά», «Ἡ προσευχὴ νὰ μὴ σᾶς λείπη. Πρῶτα νὰ προσεύχεσθε γιὰ τοὺς ξένους καὶ τοὺς ἐχθροὺς σας», «Προσπαθῆτε νὰ κάνετε πάντοτε τὸ καλὸ καὶ ποτὲ τὸ κακό», «Νὰ κάνωμε προσευχὴ γιὰ ὅσους μᾶς κατηγοροῦν», «Ὁ Θεὸς δίνει πολλὰς δοκιμασίες καὶ πρέπει νὰ κάνωμε ὑπομονή».

Χειρουργήθηκε τρεῖς φορές ἀπὸ βουβωνοκῆλη. Στὸ Νοσοκομεῖο τῆ Μεγάλῃ Ἑβδομάδα, κάνοντας ὑπακοὴ στοὺς γιατροὺς, ἔφαγε κρέας.

Ἐφθασε μέχρι τὸν θάνατο καὶ ὕστερα συνῆλθε.

Εἶχε στὸ προσκέφαλό του ἓνα μπαουλάκι μὲ μία ἀλλαξιά ροῦχα γιὰ τὸ αἰώνιο ταξίδι. Τὸ βιβλιάριό του μὲ τὶς λίγες οἰκονομίες του τὸ χάρισε σὲ ἓνα ἀνάπηρο παιδί. Τὰ δύο τελευταῖα χρόνια δὲν ἐπικοινωνοῦσε καὶ ἐκοιμήθη σὲ ἡλικία 97 ἐτῶν στὶς 21 Ἰουνίου 1986, παραμονὴ τῆς Πεντηκοστῆς, καὶ ἀνήμερὰ τῆς Πεντηκοστῆς ἐγινε ἡ κηδεῖα του.

Στὸν ἐπικήδειο λόγο ὁ μακαριστὸς γυμνασιάρχης καὶ πρώην Δήμαρχος Κορίνθου κ. Σήφης Κόλλιας ἄρχισε ὡς ἐξῆς: «Σήμερα ἡ Κόρινθος κηδεύει τὸν ἅγιό της...».

Πράγματι, ὅλοι ἀνεγνώριζαν τὴν ἄρετή του καὶ τὸν ἐσέβοντο. Ἦταν πρότυπο χριστιανοῦ ποὺ ἐνέπνεε πολλοὺς. Πάντα χαμογελαστός, ἡρεμος, ταπεινός, καρτερικὸς καὶ σιωπηλός.

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Ψηλαφώντας την των πραγμάτων αλήθεια...

<https://alopsis.gr>

Πάνω στην πλάκα του τάφου του έγραψαν οι γνωστοί του: «Δημήτριος Αργυρόπουλος, ό έλεήμων».

Αιώνία του ή μνήμη. Άμήν.

(Απόσπασμα από το βιβλίο “[Ασκητές μέσα στον κόσμο τ. Β](#)”, Ιερόν Ησυχαστήριον «Άγιος Ιωάννης ο Πρόδρομος», Άγιον Όρος)

(Πηγή ψηφ. κειμένου: enromiosini.gr)